Μόδης Γούναρης: «Η συνέχεια που πήγαινε…», Εκδόσεις ΠΑΝΟΠΤΙΚόΝ

Στο δεύτερο μυθιστόρημά του, ο σύντροφος Μόδης Γούναρης, πετυχαίνει κάτι αρκετά δύσκολο: νοηματική πυκνότητα και ταυτόχρονα ρέοντα λόγο και ξεκούραστο ρυθμό. Οι χαρακτήρες έχουν αμεσότητα και μέσα από την πορεία της ζωής τους ανακύπτουν ζητήματα που καίνε, φωτίζονται πτυχές άλυτων προβλημάτων του ανθρωπίνου βίου και γεννιούνται νέα ερωτήματα. Ανάμεσα σ' όλα, αξίζει να σταθούμε στο πολιτικό υπόβαθρο του βιβλίου. Είναι εμφανής η αντισυμβατική πολιτική θεώρηση του συγγραφέα και η αντιθεσμική τοποθέτησή του. Μέσα από την σύντομη ιστορία της φοιτητικής οργάνωσης «Επαναστατική Φλόγα», γίνονται πολύ πετυχημένα σχόλια για το ακανθώδες θέμα της πολιτικής βίας. Στις συζητήσεις μεταξύ των μελών της οργάνωσης προβάλλονται πολλές αντικρουόμενες πλευρές του θέματος, χωρίς εξιδανικεύσεις και βεβαιότητες. Ακόμη και σε πτυχές όπου ο συγγραφέας φαίνεται να έχει καταλήξει, κάποια ερωτηματικά πάλι αναδύονται. Η πρώιμη επαναστατικότητα, μεταφράζεται τις περισσότερες φορές σε διδακτορικά με το άλλοθι του «Δημοκρατικού» Πανεπιστήμιου ή σε λαμπερές πολιτικές καριέρες. Λίγοι παραμένουν ν' ακροβατούν μεταξύ της γοητείας της επαναστατικής βίας και των αδιεξόδων της. Τα παρακάτω αποσπάσματα υποδηλώνουν μια ιδιαίτερη στοχαστική αμφισημία, σε μια αγωνιώδη προσπάθεια να βρεθεί αποτελεσματικός τρόπος πολιτικής παρουσίας και δράσης:

- «Ο επαναστάτης περιφρονεί και μισεί τη σύγχρονη κοινωνική ηθική σ'
  όλες της τις μορφές… θεωρεί ηθικό οτιδήποτε βοηθάει στο θρίαμβο της επανάστασης…
  Όλα τα ήρεμα και αποχαυνωτικά αισθήματα φιλίας, σχέσεων, έρωτα,
  ευγνωμοσύνης ακόμα και χιούμορ,
  πρέπει να καταπνιγούν μέσα στο ψυχρό πάθος για το σκοπό της επανάστασης».
  Αυτό το τσιτάτο του παλιού αναρχικού Νετσάγιεφ,
  αντισταθμίζεται με το πετυχημένο σχόλιο: «Ο εξτρεμισμός,
  τόσο στην τέχνη όσο και στην πολιτική, είναι μεταμφιεσμένη επιθυμία θανάτου»

- «Η αστυνομία τώρα και ο στρατός παλιότερα, είναι τα ένοπλα τμήματα της άρχουσας τάξης. Είναι οι θεσμοί που κρατάνε εδραιωμένο το κεφάλαιο. Δεν είναι όμως οι πιο ύπουλοι θεσμοί. Για σκέψου το σχολείο, το πανεπιστήμιο, τα ΜΜΕ. Αυτά κατ' αρχήν χειραγωγούν τις λαϊκές μάζες και αποπροσανατολίζοντάς τες, αφ' ενός τις αλλοτριώνουν πνευματικά και αφ' ετέρου τις απομακρύνουν απ' το ν' ασχοληθούν στην θεωρία και στην πράξη με την απελευθέρωσή τους. Με δεδομένους αυτούς τους μηχανισμούς η άρχουσα τάξη κατάφερε να εγκλωβίσει την αριστερά που υποτίθεται είναι το αντίπαλο δέος, στο πεδίο των θεσμών και των λεγόμενων θεσμικών αλλαγών. Σκεφτείτε ένα κόμμα που έχει στις βασικές αρχές του σαν στόχο την ανατροπή της υπάρχουσας εξουσίας να διαμαρτύρεται γιατί δεν χρηματοδοτείται αρκετά απ' αυτήν»
- «Όλοι προσπαθούν να δώσουν νόημα στην ζωή τους χρίζοντας σαν ιδανικό κάποια ιδέα. Άλλο όμως κατανοώ και άλλο αποδέχομαι. Το ότι κατανοώ, καθόλου δεν συνεπάγεται ότι αποδέχομαι κιόλας. Κατανοώ για παράδειγμα το φαινόμενο του φασισμού αλλά ιδεολογικά μου είναι απεχθές και το πολεμώ μέχρι θανάτου. Με την ψυχολογία κατανοώ τα φαινόμενα, όμως με την ιδεολογία επιλέγω… Μήπως όμως, όπως κατανοούμε το πώς προκύπτουν τα γεγονότα και τα φαινόμενα πρέπει να κατανοήσουμε και το πώς προκύπτει και η προσωπική ιδεολογία; Μήπως και η ιδεολογία του καθενός είναι μια προσπάθεια να δώσει νόημα στην ύπαρξή του;»

Πάνος Δημητρούδης, εφημερίδα Εποχή, 31-12-2010